

Un joc sense regles

Per Gemma Rosas

És el primer dia del taller de crònica a la biblioteca de Navarcles, un dia de primavera que sembla de tardor, ennuvolat i mig plujós. Just el dia anterior, un sol radiant damunt nostre ens anunciava l'arribada de l'estiu.

Les escales de la biblioteca, amb un vers del poema *El llibre* de Joana Raspall a cada esglaó, ens donen la benvinguda. "Cada llibre té un secret disfressat de blanc i negre", així comença el poema i així comença la nostra primera sessió. La sala de la biblioteca on tindrà lloc el taller està equipada amb una taula central, on un projector reposa pacientment amb una imatge fixa a la paret. Anem entrant i ens anem situant estratègicament per a poder veure les imatges i no perdre'ns cap detall, unes imatges que no es projectaran en cap moment de la sessió, la imatge fixa ha guanyat el pols. Somriures còmplices, la majoria ja ens coneixem d'altres tallers i clubs de lectura. Comencem amb les presentacions, el conductor, en Miquel, trenca el gel, periodista des de ja fa una pila d'anys, amb qui jo ja havia fet un taller, en aquella ocasió, de crítica de cinema. Una dotzena d'assistents. Som de lletres, de ciències, de números, venim des de diferents punts de la comarca i de les comarques veïnes, des de la fusta fins a l'advocacia, passant per un mantell de flors. El que ens uneix és la lectura, àvids lectors, devoradors de llibres i apassionats, o com a mínim interessats, per l'escriptura. La primera gran lliçó és en forma de definició: una crònica és un conte que és veritat, dit per un gran cronista, Gabriel García Márquez. En copsem la idea, ara ho hem d'encaixar amb la nostra visió dels contes i de la veritat, i és inevitable formular-nos les següents preguntes: Què és un conte? Què és la veritat?

Els deures del primer dia, pensar el tema de la crònica, tot un repte, el compte enrere ha començat. Sembla que la majoria ja tenen pensat el tema de la crònica, pot ser un esdeveniment, fins i tot un de trivial que per a tu té cert interès. A veure què puc

escollir, què m'interessa en aquests moments? Alguna cosa entre la notícia i la història. Ara mateix el que em volta pel cap és justament el taller de crònica. És poc original, però què hi farem. Decidit, hauré d'assistir a la segona sessió amb una altra mirada.

El segon dia del taller, entro a la sala. La Maribel ja està asseguda, al mateix lloc de l'altre dia. Jo també escullo el mateix lloc. Arriba l'Alba i escull un lloc diferent del primer dia, altres assistents van arribant amb expressions de desconcert, buscant la cadira de la primera sessió, que ja troben ocupada.

En un lloc protagonista a la taula de treball, com el primer dia, el projector, una imatge de la biblioteca virtual a la paret, una imatge que es mantindrà estàtica al llarg de la sessió. No hi haurà més imatges projectades, o potser avui en veurem alguna? Comencen les explicacions. En l'escriptura s'ha de ser precís, si pots descriure un objecte amb només un adjectiu, no cal utilitzar-ne més. En Miquel ens ensenya la seva jaqueta, "utilitzeu només un adjectiu per descriure-la", ens demana, i comencem a llançar un reguitzell d'adjectius. És fosca, sense colors, em recorda els colors predominants de les peces de vestir que portem a la sala, foscos, grisos, beixos, alguns blaus apagats i, traient el cap discretament, un parell de pinzellades de color vermell i rosa. És evident que, deixant de banda les nostres qualitats pel cant i el ball, no començarem a ballar davant de la panoràmica de Navarcles en una explosió de colors imitant l'inici de *La La Land* a Los Angeles.

Ha arribat el moment esperat, jo que ja pensava que un cop acabéssim la sessió hauríem de dir-li a la Maribel que en la seva crònica sobre els objectes orfes, objectes abandonats a la seva sort, adoptés el projector. Doncs no, durant aquesta sessió el projector ha gaudit d'un gran protagonisme, inesperat, el moment més cinematogràfic del taller de crònica. En Miquel, que acostuma a fer-nos la classe dret, s'ha assegut a una de les cadires situades entre el projector i la imatge projectada, de manera que el sol, que entrava per la finestra li il·luminava la part dreta de la cara, irradiava llum, mentre que la meitat esquerra romania completament a les fosques, recordant-nos els

jocs de llums i ombres presents a tantes pel·lícules, com en Tom (Matt Damon) a *The Talented Mr. Ripley* o Kurtz (Marlon Brando) a *Apocalypse Now*. A més a més, a la paret, l'ombra del seu cap, gran, imponent, ens recordava les ombres de Phyllis (Barbara Stanwyck) a *Double Indemnity* o la d'Elsa (Rita Hayworth) a *The Lady from Shanghai*. I tantes altres pel·lícules on el joc de llums i ombres tenen un paper clau en la trama de la història.

I fins aquí la crònica del taller *Veure, viure i escriure*. És possible que no sigui exactament una crònica, potser m'hauria d'haver implicat més en aquest conte que és veritat, potser falten detalls i hi ha una manca de narració i descripció. Però entre llums i ombres, en Miquel ens va remarcar que escriure una crònica és un joc sense regles.